

十南正馬

၇၀ခုနှစ်က

မုဆိုးမလေး

စာစဉ် - ၀၈

Translator - Khat Team

အပိုင်း ၁၇၁

*

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ လေးယောက်လုံး ငါး
အနည်းငယ်စီ ရရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်
ကျေးရွာအဖွဲ့တွင် တန်းစီ၍ ငါးများကို ချိန်တွယ်
ကာ ပိုက်ဆံပေးပြီးနောက် ခြင်းတောင်းများ
ကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ငါးဖမ်းထွက်ပြီး
သည့်နောက်တွင် ကွမ်လုသည် အပြန်လမ်း၌
သိသိသာသာ စကားပိုပြောလာပြီး ကျန်းချန်ကို
ပင် အစပြု၍ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလာခဲ့သည်။

သူတို့သည် နေ့လယ်စာ စားချိန် လွတ်သွားခဲ့ပြီး
စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်တွင်မူ
ညနေစောင်းလုနီးပါး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

လူတိုင်းတွင် ရွံ့များ ပေကျံနေသဖြင့် မိသားစု တိုက်တန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာကြ သည်။ လမ်းတွင် ချန်ယောင်၊ ကျန်းကျိုးတို့နှင့် တိုးကြသည်။ ချန်ယောင်က ကျန်းချန်ကို ခဏ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မှတ်မိသွားကာ အံ့ဩတကြီး ခေါ်လိုက်သည်။ "မရီးလား။"

သူသည် ကျန်းချန်၏ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင် စိတ်ကို အတင်းအောင့်ထားရသည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ကျန်းချန်တစ်ကိုယ် လုံး ရွံ့များပေပြီး နွံထဲက တက်လာသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်သည့် အမျိုးသမီး သုံးယောက်မှာ လည်း အခြေအနေ သိပ်မကောင်းသဖြင့် ကျန်း ကျိုးပင်လျှင် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်မောမိသည်။

ကျန်းချန် - ....

ကျန်းချန်သည် ခပ်တိုးတိုး ရယ်ပြီး လက်ပေါ်

တွင် ခြောက်နေသည့် ရွံ့များကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ "ကျွန်မတို့တွေ ငါးသွားဖမ်းကြ တာ။"

ဟဲယွဲလည်း ပြောလိုက်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်များများ ရခဲ့တယ်။"

ထို့နောက် သူမက ချန်ယောင်တို့ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်သည်။ ချန်ယောင်က ကျန်းချန်ကို ကြည့် ကာ နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ "မရီး၊ မနက်ဖြန် ကြရင် ငါးချက်ကျွေးမှာလား။"

ကျန်းချန် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊ အများကြီး ရထားတယ်။"

ကျန်းချန်သည် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ခြင်းတောင်းကို ချပြီး အဝတ်အစားလဲရန် ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ရွံ့များ စင်အောင် ဆေးရန် ရေ သုံးပုံးတောင် ကုန်သွားခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာချိန်မှာပင် တံခါးဖွင့်သံ

ကြားလိုက်ရသည်။ ကျန်းချန်သည် အတွင်းခံ
အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့သာ ဝတ်ထားချိန်
ဖြစ်သည်။ လုယွီ ဝင်လာသည်ကို မြင်တော့ သူမ
မျက်တောင်ခတ်ကာ မေးလိုက်သည်။ "ဒီနေ့ ဘာ
လို့ စောစော ပြန်လာတာလဲ။"

လုယွီ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ "ဒီနေ့
တပ်ရင်းမှာ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မရှိလို့ပါ။"

သူ ထပ်မံ၍ မေးလိုက်သည်။ "ဒီနေ့ ငါး
ဘယ်နှစ်ကောင် ရခဲ့လဲ။"

ကျန်းချန် ပြုံးလျက် ပြောလိုက်သည်။ "သုံး
ကောင်။"

လုယွီ ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။ "ကိုယ်
သွားကိုင်လိုက်ပျဲမယ်။"

ကျန်းချန်သည် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် တစ်ခုခု စား
ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ပန်းထိုး
နေသည်။ ပန်းထိုးခြင်းမှာ နောက် ဆယ်ရက်ခန့်

ဆိုလျှင် ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။

ညနေစောင်းတော့ ယွဲချောင် ရောက်လာပြီး ကျန်းချန်အတွက် သူမအမေ ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသည့် ငရုတ်သီးဆော့စ်အချို့ လာပေးခဲ့သည်။

ယွဲချောင်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် ယှဉ်လျှင် ကျန်းချန်သည် ပထမတော့ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမည်ကို မသိဖြစ်နေသည်။

သူမသည် မနက်ဖြန်ကြလျှင် မုန့်အချို့လုပ်ပြီး ယွဲချောင်ကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လုယွီသည် ငါးများကို ကိုင်ကာ၊ အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးနောက် ညစာပြင်ဆင်သည်။ အပြင်ဘက် စင်္ကြံမှာမူ ဆူညံသံများ ကြားနေရသည်။ ဖန်ရှ၊ ဖန်ကောနှင့် လော့ရှောင်ယွဲတို့ ကျောင်းမှ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မှောင်စပျိုးလာတော့ ကျန်းချန်သည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထား

သဖြင့် သန့်ရှင်းနေသော အမျိုးသားကို
မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ "နောက်လဆို
ကျန်းရှောင် ကလေးမွေးတော့မယ်။"

လုယွီသည် သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ "မင်း သွားမှာလား။"

ကျန်းချန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ "ကျန်း
ရှောင်ဆီ သွားတွေ့မယ်လို့ ကျွန်မ ကတိပေးထား
တယ်လေ။"

လုယွီ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် အပြုံးရိပ်လေးတစ်ခု
ဖြတ်ပြေးသွားပြီး ပြောလိုက်သည်။ "ကိုယ် ခွင့်ယူ
ပြီး မင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ အတူတူ သွားကြ
တာပေါ့။"

"ရှင်..."

ကျန်းချန်သည် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်သွားပြီးနောက်
လုယွီ၏ တည်ကြည်ခံ့ညားသော မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ မေးလိုက်မိသည်။ "ကျွန်မတို့တွေ

ပြန်သွားတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လို မိတ်ဆက်ကြမှာလဲ။"

လုယွီ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ "ဗိုလ်ကြီးထန်နဲ့ ကျူးကျင်းတို့ကို ကိုယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖိတ်ကျွေးဖို့ ကျန်သေးတာပဲ။ အခု ပြန်သွားတဲ့အခါ အဲဒါကို လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ။"

ကျန်းချန် ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။ ယခုအခါ လုယွီမှာ ထိုနေရာတွင် တာဝန်မရှိတော့သဖြင့် သူမတို့ ပြန်သွားပြီး မင်္ဂလာပွဲ ဖိတ်ကျွေးရန်အတွက် အရင်ကကဲ့သို့ သတိထားစရာ မလိုတော့ပေ။ အကယ်၍ သူတို့ အတင်းအဖျင်း ပြောကြလျှင်ပင် သူမတို့ ကြားရတော့မည် မဟုတ်။ အနည်းဆုံးတော့ သူမနှင့် လုယွီ လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုသည်ကို သူတို့ သိသွားကြလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ မတ်နှင့် မရီး မဟုတ်တော့ဘဲ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

လုယွီက သူမကို ထိုနေရာသို့ ပြန်ခေါ်သွားမည်
ဟု အရင်က ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သူမ သတိရသွား
သည်။ ယခုမှာ အခွင့်ကောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင် ကျန်းချန်သည် ၂၁ ရာစုမှ အိမ်
အကြောင်းကို ထပ်၍ အိပ်မက်မက်သည်။ သူမ
သည် ထုံးစံအတိုင်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်
သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ် မြင်ကွင်းတွင် 'ကျန်း
ချန်' မရှိတော့ပေ။ သူမသည် မိဘများနှင့်
အဘိုးအဘွားများကို ခေါ်သော်လည်း သူတို့က
သူမကို သတိမပြုမိကြချေ။ သူမ၏ အခန်းသို့
ပြန်လာသောအခါ အိပ်ရာခင်းများမှာ သပ်ရပ်
နေပြီး ကုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိနေသည်။

ယင်းမှာ အရင်တစ်ခေါက် အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်
ခဲ့ဖူးသည့် စာအုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းချန်သည် သိချင်စိတ်ဖြင့် ကုတင်စောင်း

တွင် ထိုင်ကာ ဒိုင်ယာရီကို ကောက်ယူလိုက်
သည်။ အရင်တစ်ခေါက်က လုယွီ နှိုးလိုက်သဖြင့်
သူမ မဖတ်နိုင်ခဲ့ဘဲ 'ကျန်းချန်' ၏ စုတ်ချက်မလှ
သော လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် နာမည်ကို
သာ မြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းချန်၏လက်မှာ ဒိုင်ယာရီပေါ်တွင် ခေတ္တမျှ
ရုပ်တန်နေသည်။ သူမသည် 'ကျန်းချန်' ဘာတွေ
ရေးထားသည်ကို သိချင်သလို သူမနှင့် ထို 'ကျန်း
ချန်' အကြား မည်သို့ ဆက်နွှယ်မှု ရှိသည်ကို
လည်း နားလည်ချင်နေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်
သူမသည် ၂၁ ရာစုတွင် ပေါ်လာပြီး ထို
မိန်းကလေး ဖြစ်သွားရသနည်း။

ကျန်းချန်သည် ဒိုင်ယာရီ၏ ပထမစာမျက်နှာကို
လှန်လိုက်ရာ 'ကျန်းချန်' ဟုသာ ရေးထားသည်။

ဒုတိယစာမျက်နှာကို လှန်လိုက်သောအခါ
စာကြောင်း သုံးကြောင်းသာ ရေးထားသည်ကို

တွေ့ရသည်။

"နောက်ဆုံးတော့ ငါ နိုးလာပြီ။"

"ဒါတွေ အကုန်လုံးက အတုတွေပဲ။"

"ငါ ရှုချန်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။"

လက်ရေးမှာ စုတ်ချက်မလှသော်လည်း
နောက်ဆုံးစာကြောင်းက ကျန်းချန်ကို
ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့သည်။

'ကျန်းချန်' က ရှုချန်ကို တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။

အဲ့ဒါက ၂၁ ရာစုမှ ရှုချန်လား။

သူမ တတိယစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ
'ကျန်းချန်' က သူမ၏ မိဘများကို ကူညီရန်
စားသောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြောင်း၊
ထိုနေရာတွင် ရှုချန်နှင့် တူလွန်းသော
ဖောက်သည်တစ်ဦး လာစားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ
ကြောင်း ရေးထားသည်။ ကျန်းချန်သည်
ဒိုင်ယာရီထဲမှ အချိန်နှင့် နံရံပေါ်ရှိ ပြက္ခဒိန်ကို

တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ရာ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းချန်သည် ဒိုင်ယာရီကို တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ထူးဆန်းသော အတွေးတစ်ခု
ဝင်လာခဲ့သည်။

စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေက တကယ့်
လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ထပ်တူကျနေတာလား။

တံခါးအပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရ
သည်။ ကျန်းချန်သည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာ
သော တံခါးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရင်းနှီးသော
ပုံရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကျန်းချန်သည်
သူမ၏ လက်မောင်းများ လေးလံလာသလို ခံစား
ရပြီးနောက် ဝေဝေဝါးဝါးဖြင့် မျက်လုံးပွင့်လာ
သည်။ လုယွီသည် သူမအနားတွင် ရှိနေပြီး သူ၏
မျက်မှောင်များမှာ အနည်းငယ် ကြုတ်နေကာ
မျက်ဝန်းများမှာ နက်မှောင်တည်ငြိမ်နေသည်။

ကျန်းချန် အေးခဲသွားသည်။ သူမ၏ အသံမှာ နိုးကာစဖြစ်၍ နူးညံ့နေသည်။ "ဘာဖြစ်လို့လဲ။"

လုယွီ မေးလိုက်သည်။ "ခုနက မင်း ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ။"

ကျန်းချန် - ???

သူမ အိပ်မက်ထဲတွင် စကားပြောနေခြင်းလား။

သူမ၏ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသော ပုံစံကို မြင်သောအခါ လုယွီက သူမ၏ ပါးလေးကို ဆွဲလိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူ၏ အသံမှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသလို အနည်းငယ် အေးစက်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ "မင်း ရှုချန်ကို အိပ်မက်မက်နေတာလား။"

ကျန်းချန်သည် နှုတ်ခမ်းကို စေ့ထားပြီး မျက်တောင်လေး ခတ်လျက် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိဖြစ်နေသည်။

သူမသည် 'ကျန်းချန်' အကြောင်း အိပ်မက်မက်

ခဲသော်လည်း ခိုင်ယာရီထဲတွင် ရှုချန်၏ နာမည်ကိုသာ မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် အိပ်ပျော်နေစဉ် ရှုချန်၏ နာမည်ကို မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောမိသွားသဖြင့် လုယွီက အထင်လွဲသွားပုံရသည်။ လုယွီ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ စိမ်းကားသော အေးစက်မှုကို မြင်သောအခါ သူမ ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြောင်း အိပ်မက်မက်တာ။"

သူမအနေဖြင့် အိပ်မက်မမက်ပါဘူးဟု ငြင်းဆို၍ မရပေ။ သို့မဟုတ်ပါက အိပ်မက်ထဲတွင် နာမည်ခေါ်မိသည်ကို ရှင်းပြရန် ခက်ခဲသွားမည်ဖြစ်ပြီး လုယွီက သူမ တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟု ထင်သွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုစကား သုံးခွန်းကို ပြောလိုက်သည်နှင့် လုယွီ၏ အသက်ရှူသံ တင်းကျပ်သွားသည်ကို ကျန်းချန် သိသိသာသာ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမသည် ထိုအမျိုးသား၏ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး အကြည့်ကို လွဲရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ "အဖေရှုနဲ့ ရှုချန်တို့က ယွမ်မြို့ကို လာပြီး ကျွန်မ တို့တွေကို လာတွေ့ကြတယ်လို့ အိပ်မက်မက် တာ။"

သူမ၏ ခါးကို ဖက်ထားသော လက်မောင်းမှာ ပို၍ တင်းကျပ်သွားကာ သူမကို သူ၏ အရိုးထဲ အထိ မြှုပ်နှံထားချင်သကဲ့သို့ ရှိပြီး အနည်းငယ် မျှ လွတ်လိုက်ရုံဖြင့် သူမ ပျောက်ကွယ်သွားမည် ကို စိုးရိမ်နေသည့်အလား ဖြစ်သည်။

ကျန်းချန် ဆက်ပြောလိုက်သည်။ "နှစ်ကုန်ရင် အဖေရှုနဲ့ ရှုချန်အတွက် စက္ကူတွေ သွားပြန်မီးရှို့ ပေးပြီး သူတို့ကို သွားတွေ့ရအောင်။"

လုယွီ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ "ကောင်းပြီ။"

ကျန်းချန်က သူ၏ လက်ကို လွတ်ပေးပြီး သူ၏

ရင်ခွင်ထဲသို့ မှီထားလိုက်သည်။ သူက သူမကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ "ကျန်းချန်။"

"ဟင်။"

ကျန်းချန်က သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ခေါင်းမောကြည့်ရာ မှိန်ပျပျ အလင်းရောင်အောက်တွင် လုယွီ၏ ထင်ရှားသော မေးရိုးကို မြင်ရပြီး သူ ဆက်ပြောမည့် စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ သို့သော် သူက "အိပ်တော့" ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် ကျန်းချန် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း လုယွီမှာမူ တစ်ညလုံး မျက်စိမပိတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လုယွီသည် သူ၏ နဖူးကို ဖိထားရင်း သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေသော ကျန်းချန်ကို ကြည့်နေမိသည်။ သူမ အိပ်မက်ထဲတွင် ရှုချန်၏ နာမည်ကို

ရေရွတ်လိုက်ခြင်းက ရှုချိန်၏ အခန်းထဲတွင် ကျ
န်းချိန်၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူများကို
ပြန်လည် သတိရစေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်
သူမ အိပ်ပျော်နေသော်လည်း သူမ၏ အမူအရာ
မှာ သူ့ကို လိမ်ညာ၍ မရပေ။

သူ့ရှေ့က လူသားလေး ပျောက်ကွယ်သွားမည်
ကို သူ ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

သူမသည် အရင်ကကဲ့သို့ ပြန်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို
တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြုံးမပြတော့
မည်ကို သူ အလွန် စိုးရိမ်နေမိသည်။

ကျန်းချိန် သဘာဝအတိုင်း နိုးလာချိန်တွင် လူ
ယွီမှာ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ယနေ့တွင် ကု
ရှစ်ကျိုးနှင့် အခြားသူများက သူမတို့အိမ်သို့
နေ့လယ်စာ လာစားကြမည် ဖြစ်သည်။ မနက်
စာ စားပြီးနောက် ကျန်းချိန်သည် အိမ်တွင်
ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို စတင် လုပ်ဆောင်ခဲ့

သည်။

နေ့လယ်စာ စားချိန် နီးကပ်လာသောအခါ
ရောက်လာသူများထဲတွင် ကုရုစ်ကျိုး၊ ချန်
ယောင်၊ ယွီလျန်နှင့် ကျန်းကျိုးတို့ ပါဝင်သည်။
ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အသား မလုံလောက်
သဖြင့် သူမသည် စားသောက်ကုန် အရောင်း
ဆိုင်သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

သူမ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ကွမ်လုနှင့်
ဆုံခဲ့သည်။

ကွမ်လုက ခေတ္တမျှ တန့်သွားပြီး ကျန်းချန်ကို
ခေါင်းညိတ်ပြရာ ကျန်းချန်လည်း ပြုံး၍ ပြန်
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမတို့ အတူတူ
လမ်းလျှောက်လာရင်း လမ်းကြောင်းတူနေသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် ကွမ်လုက မေးခဲ့သည်။

"ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဈေးကို သွားမှာလား။"

ကျန်းချန် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊

အသားလည်း နည်းနည်း သွားဝယ်မလို့"

ကွမ်လု ပြုံးလိုက်သည်။ "အတူတူ သွားကြတာ ပေါ့။"

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်လျှောက်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ စခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျန်းချန်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ၏ အသွင်အပြင်မှာ ကွမ်လုနှင့် ဆင်တူပြီး ပညာတတ်အငွေ့အသက် ရှိကာ ဆံပင်အရှည်ကို ဖဲကြိုးဖြူလေးဖြင့် စည်းထားပြီး ရှေးဟောင်းပုံစံ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ သူမ၏ နူးညံ့သော မျက်ခုံးနှင့် မျက်ဝန်းများမှာ ကျန်းချန် တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသကဲ့သို့ ရင်းနှီးနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက ကျန်းချန်နှင့် ကွမ်လုကို မြင်သောအခါ ကွမ်လုကို အသာအယာ ပြုံးပြပြီး

နောက် အကြည့်ကို လွဲလိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျန်းချန် မ
နေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်သည်။ "သူ့ကို သိလား။"

ကွမ်လုက ပြောလိုက်သည်။ "ကျွန်မတို့ မိဘ
တွေက အချင်းချင်း သိကြတယ်လေ။ ကျွန်မတို့
သူ့ကို အကြိမ်အနည်းငယ် တွေ့ဖူးတယ်။" ကွမ်
လု၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းရိပ်လေး ဖြတ်
ပြေးသွားပြီး သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချရင်း ပြောလိုက်
သည်။ "သူကလည်း ကျွန်မတို့လိုပဲ မိသားစု
နောက်ခံ မကောင်းတဲ့သူပါ။"

ကျန်းချန် မှင်တက်သွားပြီး ကွမ်လုက သူမကို
ဤကိစ္စအား ပြောပြလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားမိ
ပေ။

ကျန်းချန် ဘာမှ မပြောရသေးခင်မှာပင် ကွမ်လု
က ဆက်ပြောခဲ့သည်။ "သူမက ကျွန်မတို့ထက်
ကံကောင်းပါတယ်။ သူ့မှာ အပြင်ကနေ ကာ

ကွယ်ပေးမယ့် လူကြီးတွေ ရှိသလို စစ်ဒေသထဲ
မှာလည်း သူ့ကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးမယ့်
စီနီယာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။"

ကျန်းချန်၏ စိတ်ထဲရှိ သံသယများ ချက်ချင်း
ရှင်းလင်းသွားသည်။ ကွမ်လုသည်
အဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင်ကွဲ၊ သမီးတစ်ဦးရှိ
သော လော့ချန်ယိကို လက်ထပ်ခဲ့ရသည်ကို သူမ
နောက်ဆုံးတွင် နားလည်သွားသည်။ အကယ်၍
သူမ၏ မိသားစု နောက်ခံ မကောင်းဘဲ ဒုက္ခများ
ခံစားနေရပါက လော့ချန်ယိကို လက်ထပ်ခြင်း
သည် နယ်သို့ အပို့မခံရစေရန်အတွက် တစ်ခု
တည်းသော နည်းလမ်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သူမ၏ ခန့်မှန်းချက် မှန်မမှန် မသိသော်လည်း
အမှန်တရားနှင့် နီးစပ်မည်ဟု ခံစားရသည်။

ကျန်းချန်က ဆက်၍ မမေးတော့ပေ။ သူမနှင့်
ကွမ်လုတို့သည် အသားနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်

များ ဝယ်ယူပြီး စခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ သူမတို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် စခန်းအပြင်ဘက်က အမျိုးသမီးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျန်းချန် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အလုပ်များ တော့သည်။ လုယွီက ငါးများကို ပြင်ဆင်ပြီးပြီ ဖြစ်ရာ သူမအနေဖြင့် ချက်ပြုတ်ရန်သာ လို တော့သည်။

ယခုခေတ်တွင် ထင်းမီး သုံးစရာ မလိုတော့ သဖြင့် ချက်ပြုတ်ရသည်မှာ ပို၍ လွယ်ကူလှ သည်။ ဟင်းချက်နေစဉ် အပေါ်ထပ်နှင့် အောက် ထပ်က အိမ်နီးချင်းများမှာ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဟင်းနံ့များကို တောင့်တစွာ ရှူရှိုက်နေကြသည်။ ဤမွှေးကြိုင်လှသော အနံ့မှာ တပ်ရင်းမှူးလု၏ အိမ်မှလာသည်ကို လူတိုင်း သိကြသည်။ တပ်ရင်းမှူးလု၏ ဇနီး ချက်မှသာ ဤမျှ မွှေးကြိုင်သော အနံ့ကို ရနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ဟင်းတစ်ခွက် ပြီးသွားသောအခါ
အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

တံခါးပွင့်လာပြီး လုယွီက အရင်ဝင်လာကာ
သူ၏နောက်မှ ချန်ယောင်း၊ ယွီလျန်နှင့် ကျန်းကျိုး
တို့ လိုက်လာကြသည်။ လုယွီက မီးဖိုချောင်ထဲ
သို့ ဝင်လာပြီး ကျန်းချန်၏အနားတွင် ရပ်ကာ
သူမ၏ ပခုံးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေး
လိုက်သည်။ "ပင်ပန်းနေပြီလား။"

ကျန်းချန် ပြုံးလိုက်သည်။ "မပင်ပန်းပါဘူး။"

ဟင်းတစ်နပ် ချက်ရုံဖြင့် မပင်ပန်းနိုင်ပေ။

"အိုး မရိုး၊ ဟင်းတွေက တော်တော် မွှေးတာ
ပဲ။"

ချန်ယောင်း၏ အသံ မီးဖိုချောင်အပြင်ဘက်မှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျန်းချန် ပြုံးလိုက်သည်။

"စားကြရအောင်။"

လုယွီက ဟင်းများကို သယ်ထုတ်သွားပြီး ချန်

ယောင်ကလည်း ဝင်ကူသည်။ ကျန်းချန်က ထမင်းစားတူများကို ယူ၍ ထွက်လာသည်။ ကု ရှစ်ကျိုးကို မမြင်ရသဖြင့် သူမက ဇဝေဇဝါ မေး လိုက်မိသည်။ "နိုင်ငံရေးမှူးကု ဘယ်မှာလဲ။"

လုယွီက သူမ လက်ထဲမှ ထမင်းစားတူကို ယူ ရင်း သူမ၏ လက်ချောင်းလေးများကို ညှစ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ "သူ အပြင်သွားတယ်။"

ယွီလျန်က ငါးဟင်းနံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ပြောလိုက် သည်။ "မရိုး၊ ဒီငါးဟင်းက တကယ် မွှေးတာပဲ။"

ကျန်းကျိုးကလည်း ပြောသည်။
"ကြက်သားဟင်းလည်း ပါတယ်။"

သူတို့ သုံးဦးမှာ ဟင်းများအကြောင်း ပြောဆို နေကြပြီး ကျန်းချန်သည် လုယွီ၏ ဘေးတွင် ထိုင်ကာ စားရန် ပြင်လိုက်စဉ် လုယွီက ပြောသည်။ "ပါမောက္ခလင်ရဲ့ သမီး ရောက်နေ လို့ ကုရှစ်ကျိုးက သူမကို သွားတွေ့တာ။"

ကျန်းချန် ပထမဆုံး စဉ်းစားမိသည်မှာ ယနေ့ စခန်းအပြင်ဘက်တွင် မြင်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီး ပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ပါမောက္ခလင်နှင့် ဆင်တူနေသည်ကို သူမ ယခုမှ သတိပြုမိလိုက် သည်။

ကျန်းချန်၏ မျက်ဝန်းထဲမှ အံ့ဩမှုကို မြင် သောအခါ လုယွီ မေးလိုက်သည်။ "ဘာဖြစ်လို့ လဲ။"

ကျန်းချန်က တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ "ဒီ နေ့ ကွမ်လုနဲ့ အပြင်သွားတုန်းက သူ့ကို မြင်ခဲ့ တာ။ ရင်းနှီးနေတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ ပါမောက္ခလင်ရဲ့ သမီး ဖြစ်နေ တာကိုး။"

သူမက ကွမ်လုကဲ့သို့ ပညာတတ် အငွေ့အသက် ရှိနေခြင်းမှာ မဆန်းတော့ပေ။ ကွမ်လု ပြော

သကဲ့သို့ သူမတို့၏ မိဘများမှာ ပါမောက္ခလင်
ကဲ့သို့ပင် အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့နေရပုံ
ပေါ်သည်။

ကျန်းချန် ဟင်းတစ်လုတ် စားလိုက်စဉ် လုယွီ
က သူမကို နက်နဲသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်
နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူမ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။
"ဘာဖြစ်လို့လဲ။"

လုယွီ - "ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။"

ကျန်းချန် - ....

သို့သော် လုယွီ၏ အပြုံးမှာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်
ထားသည်ဟု သူမ ခံစားရသည်။

***